

Władysław Sieracki

Glosa do Uchwały składu siedmiu sędziów Izby Wojskowej SN

Palestra 21/6(234), 122-127

1977

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

dano się, że weksel własny *in blanco* powinien odpowiadać tym samym warunkom, jakie zostały przewidziane w prawie wekslowym dla weksla „zupełnego”, i dlatego bez jednego co najmniej indosu weksel *in blanco* nie będzie ważny. Nie wyłącza to, oczywiście, instytucji poręczenia wekslowego (*aval*) za wystawcę lub indosantów. W tym wypadku można zatem mówić o odpowiedzialności indosantów (żyrantów), a nie poręczycieli, mimo że tzw. żyranci weksla gwarancyjnego składają zwykle deklaracje wekslowe ustalające sposób wypełnienia weksla i zakres ich odpowiedzialności wekslowej.¹¹

7. Reasumując powyższe uwagi, muszę stwierdzić, że omawiana tu sprawa obciążona została wieloma uchybieniami procesowymi, o różnym zarazem stopniu nasilenia. W tej sytuacji zatem nie względ na ekonomię procesową, ale względ na dobro wymiaru sprawiedliwości powinien przeważać przy ocenie, czy można usankcjonować wyrokiem Sądu Najwyższego tak wiele wadliwych czynności sądowych, mimo że

każda z nich oddzielnie nie powoduje nieważności postępowania. Wyjaśnię w związku z tym, że byłby bardzo pożądany (choć nie praktykowany dotychczas w glosach) postulat uchylecia w trybie rewizji nadzwyczajnej zapadłych w sprawie wyroków z jednoczesnym podkreśleniem konieczności wydania przez Państwowe Biuro Notarialne w Szczecinie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym. Interes bowiem PRL (art. 417 i 421 k.p.c.) wymaga prawidłowego wymiaru sprawiedliwości w sprawach cywilnych, co nie wyłącza wcale, że w dalszym toku procesu mogą być wykorzystane (choćby częściowo) dotychczasowe wnioski, zarzuty oraz przytoczone okoliczności faktyczne i przeprowadzone dowody. Należy jednak poczynić z góry zastrzeżenie, żeby naprawa wadliwych czynności sądowych nie pociągnęła za sobą dodatkowych kosztów dla stron, ponieważ strony powinny ponieść w procesie tylko te koszty, które związane są z normalnym, tzn. prawidłowym tokiem postępowania cywilnego.

Stawomir Dalka

wa w sprawach mankowych, Pal. 1961, nr 9, s. 13; tegoż autora: Wekslowe zabezpieczenie rozszczeń o pokrycie manka, PUG 1962, nr 12, s. 384 i n.

¹¹ Por. np. S. Dalka: Glosa do wyroku SN z dnia 24.V.1973 r. III PRN 28/73, OSPiKA 1974, nr 10, s. 428.

2.

UCHWAŁA SKŁADU SIĘDMIU SĘDZIÓW IZBY WOJSKOWEJ SN z dnia 21 września 1976 r.

(U 3/76) *

Przepis art. 301 § 1 k.k. może być zastosowany względem żołnierza zasadniczej służby wojskowej, mimo że do

ukończenia tej służby pozostał skazanemu żołnierzowi okres krótszy niż 6 miesięcy.

GŁOSA

do powyższej uchwały SN z dnia 21 września 1976 r.

Przepis art. 301 § 1 k.k. stanowi, że „sąd może odroczyć żołnierzowi służby

zasadniczej, a także osobie powołanej do pełnienia takiej służby, wykonanie

* Powołana uchwała wraz z uzasadnieniem została opublikowana w OSNKW nr 10—11/1976, poz. 122.

kary pozbawienia wolności nie przekraczającej 6 miesięcy, jak również kary ograniczenia wolności do czasu ukończenia służby". W świetle treści cytowanego przepisu nie powinna chyba budzić żadnych wątpliwości trafność poglądu wyrażonego w głosowanej uchwale. Aczkolwiek zawarte w treści uzasadnienia tej uchwały argumenty w wystarczającym stopniu przekonują o trafności przytoczonego na wstępie poglądu, to jednak uchwała ta prowokuje do przedstawienia kilku refleksji, które — być może — przyczynią się do szerszego stosowania w praktyce sądowej przepisu art. 301 § 1 k.k.

1. Przede wszystkim należałoby podkreślić, że przepis art. 301 § 1 k.k. może być stosowany wobec sprawców występków (zarówno „wojskowych” jak i „pospolitych”) znamionujących się małym stopniem społecznego niebezpieczeństwa. Wskazuje na to fakt, że odroczenie wykonania kary na podstawie powołanego przepisu może nastąpić tylko wtedy, gdy wymierzona kara nie przekracza 6 miesięcy pozbawienia wolności (a więc gdy jest tzw. krótkoterminową karą pozbawienia wolności) albo gdy sprawca skazany został na karę ograniczenia wolności¹ (bez względu na jej czasowy wymiar). W tym kontekście i w związku do stwierdzeń zawartych w uzasadnieniu omawianej uchwały należy zaznaczyć, że przepis art. 77 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 21.XI.1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. Nr 44, poz. 220) stanowi, iż „przed upływem czasu trwania zasadniczej

służby wojskowej żołnierza zwalnia się z tej służby bez przeniesienia do rezerwy (...) w razie zarządzenia w stosunku do niego wykonania kary pozbawienia wolności, w tym również kary zastępczej, chyba że na wniosek właściwego dowódcy nastąpi odroczenie wykonania kary do czasu odbycia przez żołnierza tej służby". W świetle przytoczonego przepisu nie ulega wątpliwości, że zarządzenie wykonania kary pozbawienia wolności w stosunku do skazanego żołnierza zasadniczej służby wojskowej powoduje niekorzystne dla interesów wojska konsekwencje, a w szczególności: przerwę w odbywaniu przez skazanego służby wojskowej i tym samym wyeliminowanie go z normalnego procesu szkolenia wojskowego obowiązującego w określonym rodzaju służby lub specjalności wojskowej, konieczność uzupełnienia przewidzianego etatowo stanu osobowego jednostki wojskowej oraz — z reguły — konieczność powtórnego powołania skazanego (po odbyciu przez kary pozbawienia wolności) do zasadniczej służby wojskowej w celu jej odbycia w pełnym, ustawowo określonym wymiarze czasowym. Zaznaczyć bowiem należy, że z treści przepisu § 91 ust. 1 zarządzenia Ministra Obrony Narodowej (nr 27/MON) z dnia 30.V.1972 r. w sprawie odbywania zasadniczej służby wojskowej (Dz. Rozkazów MON Nr 6, poz. 49) wynika, iż żołnierze zwolnieni z zasadniczej służby wojskowej, którzy nie odbyli tej służby w pełnym wymiarze, między innymi z powodu skazania ich na bezwzględną karę pozbawienia wolności, podlegają z reguły powołaniu do odbycia pozostałego okresu zasadniczej służ-

¹ Wchodzi tu w rachubę kara ograniczenia wolności w ujęciu przepisów art. 33—35 k.k., wymierzona za występki popełnione przed wcieleniem sprawcy do wojska. Natomiast jeżeli sprawa o występki popełnione przed wcieleniem sprawcy do wojska jest rozpatrywana już po wcieleniu, a więc wtedy gdy sprawca jest już żołnierzem, to wówczas sąd nie może orzec kary ograniczenia wolności, gdyż w myśl przepisu art. 292 § 1 k.k. „do żołnierzy nie stosuje się przepisów art. 33—35". Nie wchodzi również w grę tzw. „wojskowa” kara ograniczenia wolności określona w przepisach art. 294 k.k., gdyż karę tę można orzec tylko w stosunku do żołnierzy zawodowej lub okresowej służby wojskowej (por. art. 294 § 1 k.k.), a przepis art. 301 § 1 k.k. może być stosowany tylko w sprawach żołnierzy zasadniczej służby wojskowej lub osób powołanych do pełnienia takiej służby.

by wojskowej niezwłocznie po zwolnieniu ich z zakładu karnego. W pewnych jednak wypadkach zarządzenie wykonania kary pozbawienia wolności w stosunku do skazanego żołnierza zasadniczej służby wojskowej stanowiłoby w istocie rzeczy faktyczne skrócenie ustawowego okresu trwania tej służby, gdyż w myśl przepisu § 91 ust. 1 pkt 1 i 2 wymienionego wyżej zarządzenia Ministra Obrony Narodowej niektórzy żołnierze zwolnieni z zasadniczej służby wojskowej z powodu skazania ich na bezwzględną karę pozbawienia wolności nie podlegają (w zależności od okresu odbycia przez nich tej służby przed umieszczeniem ich w zakładzie karnym) po zwolnieniu ich z zakładu karnego ponownemu powołaniu do odbycia pozostałego okresu zasadniczej służby wojskowej, lecz przenoszeni są do rezerwy.

W celu uniknięcia tych wymienionych (przykładowo tylko) niekorzystnych dla interesów wojska konsekwencji, a także — jak to podkreślono w uzasadnieniu projektu kodeksu karnego² — w celu „umożliwienia młodocianym sprawcom drobnych przestępstw odbycia w pełni we właściwym terminie” zasadniczej służby wojskowej ustanowiona została w przepisie art. 301 § 1 k.k. omawiana instytucja odroczenia wykonania kary pozbawienia wolności. Racjonalne spojrzenie uzasadnia bowiem pogląd, że ewentualne wykonanie krótkoterminowej ka-

ry pozbawienia wolności³ w stosunku do skazanego żołnierza dopiero po odbyciu przezeń zasadniczej służby wojskowej w pełnym ustawowym wymiarze, jako nie powodujące wymienionych wyżej niekorzystnych konsekwencji, jest — zarówno ze względu na indywidualny interes skazanego,⁴ jak i ze względu na interesy wojska dyktowane potrzebami obronności kraju — bardziej celowe aniżeli bezzwłoczne (po nadaniu wyrokowi klauzuli wykonalności) wykonanie takiej kary. Tak też ujęto tę kwestię w powołanym w omawianej uchwale wyroku Izby Wojskowej SN z dnia 17.X. 1972 r. Rw 1003/72, w którym między innymi stwierdzono, że „względ na potrzeby obronności kraju, wymagający odbycia przez żołnierza zasadniczej służby wojskowej w sposób nieprzerwany, jest ważniejszy od bezzwłocznego wykonania wobec takiego żołnierza krótkoterminowej kary pozbawienia wolności i jeżeli interes Sił Zbrojnych sam za tym nie przemawia, to odstąpienie od tego priorytetu może nastąpić tylko w szczególnie uzasadnionych wypadkach”.⁵

Nawiązując do teleologicznych założeń omawianej instytucji odroczenia wykonania kary według przepisu art. 301 § 1 k.k., należy zwrócić uwagę na to, że zastosowanie wobec żołnierzy przepisów odnoszących się do młodocianych sprawców ma znacznie węższy zakres (por. art. 292 § 2 k.k.)⁶ ani-

² Projekt kodeksu karnego (uzasadnienie), Warszawa 1968, Wydawnictwo Prawnicze, s. 108.

³ Krótkoterminową karą pozbawienia wolności według poglądów doktryny i judykatury jest kara do 6 miesięcy. Zaznaczyć w tym miejscu należy, że z przepisów k.k. (a w szczególności art. 54 i 55) wynika wyraźnie tendencja do unikania wymierzania bezzwłocznej krótkoterminowej kary pozbawienia wolności.

⁴ Ten indywidualny interes wyraża się zwłaszcza w możliwości uzyskania przez skazanego żołnierza zwolnienia od wykonania wymierzonej kary pozbawienia wolności i uzyskania w takim wypadku zatarcia skazania z mocy prawa (por. art. 301 § 3 i § 4 k.k.).

⁵ Por. OSNKW, nr 1 z 1973 r., poz. 16.

⁶ Ponieważ do zasadniczej służby wojskowej powołuje się w zasadzie tych mężczyzn, którzy ukończyli już 18 lat życia (por. przepis art. 22 ust. 1 ustawy o powszechnym obowiązku obrony PRL), przeto w świetle przepisu art. 292 § 2 k.k. stosowanie dobrodziejstw przewidzianych w kodeksie karnym dla młodocianych sprawców przestępstw nie jest z reguły możliwe wtedy, gdy sprawcą przestępstwa jest żołnierz zasadniczej służby wojskowej. Przepisy odnoszące się do młodocianych są aktualne w stosunku do żołnierzy tylko w takiej sytuacji, gdy przestępstwo popełniła osoba przed ukończeniem 18 roku życia, która nabyła status żoł-

żeli w stosunku do młodocianych (w ujęciu przepisu art. 120 § 4 k.k.) sprawców będących osobami cywilnymi oraz że — jak to już wspomniano — w stosunku do żołnierzy zasadniczej służby wojskowej nie stosuje się łagodniejszego rodzaju kary zasadniczej, a mianowicie kary ograniczenia wolności. W tym kontekście sprawę ujmując, należy wyrazić zapatrywanie, że celem przepisów art. 301 k.k. jest także poprawa karnoprawnej sytuacji żołnierza zasadniczej służby wojskowej, skoro w istocie rzeczy odbiera mu się przywileje (por. art. 51 i art. 57 § 1 k.k.) związane ze statusem młodocianego oraz możliwość wymierzenia kary ograniczenia wolności.

2. W doktrynie prezentowany jest pogląd, że przewidziana w przepisie art. 301 § 1 k.k. instytucja odroczenia wykonania kary „jest instytucją prawa materialnego odmienną od instytucji przewidzianej w prawie karnym wykonawczym”.⁷ Pogląd ten należałoby uzupełnić stwierdzeniem, że przepis art. 301 § 1 k.k. może być stosowany również w postępowaniu wykonawczym. Trafność tego stwierdzenia wynika nie tylko z treści przepisu art. 66 i art. 72 § 1 kodeksu karnego wykonawczego, lecz także z przepisów § 84 ust. 3 i 5 wspomnianego wyżej zarządzenia Ministra Obrony Narodowej (nr 27 MON) z dnia 30.V.1972 r., które nawiązując w swej treści do tekstu zawartego w przepisach art. 301 § 1 i § 3 k.k., mogą mieć zastosowanie w postępowaniu wykonawczym.

Przepis § 84 ust. 3 powołanego zarządzenia Ministra Obrony Narodowej brzmi: „Jeżeli żołnierz został skazany na karę pozbawienia wolności przez czas nie przekraczający 6 miesięcy (również na zastępczą karę pozbawienia

wolności orzeczoną w zamian nie uiszczzonej grzywny), dowódca jednostki wojskowej może w ciągu 2 tygodni po otrzymaniu wyroku i zarządzeniu wykonania kary wystąpić do sądu, który zarządził wykonanie kary, z wnioskiem o jej odroczenie do czasu odbycia zasadniczej służby wojskowej w przypadku, gdy w interesie służby jest to wskazane, a względy dyscypliny wojskowej nie stoją temu na przeszkodzie”. Na tle przytoczonego przepisu lansowano zapatrywanie, że w wypadku gdy dowódca jednostki wojskowej skorzysta z uprawnienia przysługującego mu z mocy tego przepisu, to sąd, działając już w postępowaniu wykonawczym, może tylko — na podstawie art. 67 § 1 kodeksu karnego wykonawczego — odroczyć wykonanie wymierzonej kary pozbawienia wolności. Zapatrywanie to nie jest słuszne. Nie ulega bowiem wątpliwości, że celem przytoczonego przepisu § 84 ust. 3 zarządzenia Ministra Obrony Narodowej jest uniknięcie niekorzystnych dla wojska konsekwencji wiążących się z wykonaniem przez żołnierza zasadniczej służby wojskowej krótkoterminowej kary pozbawienia wolności. Jeśli się zważy, że przewidziana w art. 67 k.k.w. instytucja odroczenia wykonania kary pozbawienia wolności ma ograniczony zakres w tym sensie, iż łączny okres odroczenia nie może przekraczać roku (art. 67 § 3 k.k.w.), to stwierdzić należy, iż odroczenie wykonania kary na podstawie art. 67 § 1 k.k.w. nie zapobiegłoby powstaniu wymienionych wyżej niekorzystnych dla wojska następstw w takiej sytuacji, gdy pozostały do odbycia przez skazanego żołnierza okres zasadniczej służby wojskowej byłby dłuższy niż rok. Z tego względu należy dojść do wniosku, że podstawą prawną odroczenia (w wyniku uw-

nięcia w wyniku wcielenia jej do wojska na skutek ochotniczego zgłoszenia się do pełnienia czynnej służby wojskowej.

⁷ Por.: I. Andrejew, W. Świda, W. Wolter: Kodeks karny z komentarzem, Warszawa 1973, s. 875; J. Bafia, K. Mioduski, M. Siewierski: Kodeks karny — Komentarz, Warszawa 1971, s. 670.

zgodzenia wniosku złożonego przez dowódcę jednostki wojskowej) wykonania kary pozbawienia wolności powinien być przepis art. 301 § 1 k.k. Gdyby jednak zdarzyło się, że odroczenie wykonania kary nie przekraczające 6 miesięcy pozbawienia wolności nastąpiło nie na podstawie art. 301 § 1 k.k., lecz na podstawie art. 67 § 1 k.k.w., to podkreślić należy, że w takiej sytuacji nie jest wyłączona możliwość zastosowania przepisu art. 301 § 3 k.k. i zwolnienia skazanego żołnierza zasadniczej służby wojskowej od wykonania wymierzonej kary — jeżeli oczywiście powstaną warunki w tym przepisie określone. Brak jest bowiem jakichkolwiek racjonalnych względów, które by uzasadniały różne w swej istocie traktowanie skazanych żołnierzy tylko z tego powodu, że niektórym z nich odroczone wykonanie kary na podstawie art. 301 § 1 k.k., a innym na podstawie art. 67 § 1 k.k.w.

3. W dyskusjach odnoszących się do stosowania przepisu art. 301 § 1 k.k. wyrażano zapatrywanie, że na tle tego przepisu bezprzedmiotowe staje się w praktyce stosowanie określonej w art. 67 k.k.w. instytucji odroczenia wykonania kary wobec żołnierza zasadniczej służby wojskowej. Zapatrywanie to nie jest słuszne. Podkreślić bowiem należy, że przepis art. 67 § 1 k.k.w. może być wszak stosowany wobec tych żołnierzy zasadniczej służby wojskowej, którzy skazani zostali na karę pozbawienia wolności przekraczającą 6 miesięcy. Jest rzeczą oczywistą, że w wypadku takim nie mogą być zastosowane przepisy art. 301 k.k.

4. Niesłuszny jest również pogląd, że zastosowanie przepisu art. 301 § 3 k.k. (zwolnienie skazanego żołnierza

od kary, której wykonanie odroczone) może — w myśl przepisu § 84 ust. 5 powoływanego zarządzenia MON z dnia 30.V.1972 r. — nastąpić tylko na wniosek dowódcy jednostki wojskowej lub kolektywu żołnierskiego.⁸ Przepis art. 301 § 3 k.k. może bowiem być stosowany tylko w postępowaniu wykonawczym. W postępowaniu tym sąd orzeka z urzędu albo na wniosek prokuratora, skazanego lub jego obrońcy (art. 20 § 2 k.k.w.). W tym kontekście należy uznać, że powołany przepis § 84 ust. 5 zarządzenia MON rozszerza krąg podmiotów uprawnionych do złożenia wniosku o zastosowanie przepisu art. 301 § 3 k.k., przyznając prawo do złożenia wniosku w tym względzie także dowódcy jednostki wojskowej (w której skazany żołnierz pełnił zasadniczą służbę wojskową w okresie odroczenia wykonania kary) lub kolektywowi żołnierskiemu. Pierwsze zdanie przepisu art. 301 § 3 k.k. nie stanowi zatem zwięzienia kręgu określonych w art. 20 § 2 k.k.w. podmiotów uprawnionych do złożenia omawianego wniosku, lecz zawiera jedynie postulat, aby sąd rozpoznając taki wniosek (złożony przez którykolwiek z uprawnionych podmiotów) wysłuchał na posiedzeniu dowódcę jednostki wojskowej (lub przedstawioną przezeń opinię kolektywu żołnierskiego) w sprawie zwolnienia skazanego żołnierza od kary, której wykonanie odroczone do czasu ukończenia przez niego zasadniczej służby wojskowej.

5. Trafności wyrażonego w omawianej uchwale poglądu nie podważa fakt, że warunkiem przewidzianej w przepisie art. 301 § 3 k.k. możliwości zwolnienia skazanego żołnierza od odbycia kary, której wykonanie zostało uprzednio odroczone, jest między in-

⁸ Przepis ten brzmi: „Równocześnie ze zwolnieniem z zasadniczej służby wojskowej dowódca jednostki wojskowej może wystąpić do sądu z wnioskiem o zwolnienie żołnierza od kary pozbawienia wolności, jeżeli okres odroczenia trwał co najmniej 6 miesięcy, a żołnierz w tym okresie szczególnie wyróżnił się w służbie. W przypadku gdy z wnioskiem takim wystąpił kolektyw żołnierski lub skazany żołnierz, dowódca jednostki wojskowej przedstawia ten wniosek ze swoją opinią”.

nymi wymaganie, aby „okres odroczenia trwał co najmniej 6 miesięcy (art. 301 § 3 k.k. — podkr. moje W.S.). Zwrot „co najmniej” wskazuje na to, że dopuszczalne jest stosowanie przepisu art. 301 § 1 k.k. wtedy, gdy z góry wiadomo, że okres odroczenia wykonania kary będzie krótszy niż 6 miesięcy. W przeciwnym bowiem wypadku, tj. gdyby konieczną przesłanką zastosowania przepisu art. 301 § 1 k.k. był warunek, że pozostały skazanemu żołnierzowi do ukończenia zasadniczej służby wojskowej okres nie może być krótszy niż 6 miesięcy, zawarte w przepisie art. 301 § 3 k.k. zastrzeżenie „co najmniej 6 miesięcy” byłoby zbędne, a w technice legislacyjnej obowiązuje przeciwiezasada, iż nie używa się zbędnych określeń. Niezależnie od tego zauważyć należy, że przytoczony wyżej przepis § 84 ust. 3 zarządzenia MON z dnia 30.V. 1972 r. również nie uzależnia uprawnienia dowódcy jednostki wojskowej do złożenia wniosku o odroczenie wykonania kary od okresu, jaki skazanemu żołnierzowi pozostał do ukończenia zasadniczej służby wojskowej.

6. Na tle treści przepisu art. 301 § 3 k.k. bezsporne jest twierdzenie, że w wypadku gdy okres odroczenia wykonania kary jest krótszy niż 6 miesięcy, to przepis ten (a w konsekwencji i przepis art. 301 § 4 k.k., traktujący o zatarciu skazania z mocy pra-

wa) nie może być zastosowany. Jeżeli zatem w chwili wyrokowania wiadomą jest rzeczą, że okres, jaki pozostaje żołnierzowi (sprawcy przestępstwa) do ukończenia zasadniczej służby wojskowej, jest krótszy niż 6 miesięcy i że w związku z tym nie będzie mógł być zastosowany wobec skazanego przepis art. 301 § 3 k.k. (a także przepis art. 301 § 4 k.k.) w razie odroczenia wykonania wymierzonej kary, to w takiej sytuacji przedstawione wyżej względy, dyktowane potrzebami obronności kraju, a także polityczno-kryminalne założenia kodeksu karnego, wyrażające tendencję do zastępowania krótkoterminowej kary pozbawienia wolności środkami karnymi nie polegającymi na bezwzględnym pozbawieniu wolności, przemawiają — moim zdaniem — za celowością stosowania instytucji warunkowego skazania (jeżeli oczywiście istnieją przesłanki określone w przepisie art. 73 § 2 k.k.) lub orzeczenia grzywny na podstawie przepisu art. 54 k.k. Nie można bowiem w tym wypadku pominąć faktu, że w omawianej sytuacji wchodzi w grę wymierzenie kary pozbawienia wolności nie przekraczającej 6 miesięcy, a zatem i przestępstwo nie znaczące się (zarówno w sferze podmiotowej jak i przedmiotowej) poważniejszym stopniem społecznego niebezpieczeństwa.

Władysław Sieracki

ORZECZNICTWO WYŻSZEJ KOMISJI DYSCYPLINARNEJ

POSTANOWIENIE

Wyższej Komisji Dyscyplinarnej
z dnia 25.VIII.1976 r.

WKD 3/76

Dyspozycja art. 365 k.p.k. w związku z § 1 ust. 2 rozp. Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.XII.1964 r. o postępo-

waniu dyscyplinarnym przeciwko adwokatom i aplikantom adwokackim nie dopuszcza możliwości zaliczenia na po-